

det mig rigtignok, at Folketingets Forslag er langt mere hensynsfuldt blandt andet overfor Biskopperne, hvis Magt og Embedes Betydning netop det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vil hævde, thi ved dette faar de dog en Regel og en Rettesnor. De behøver efter det ikke i hvert enkelt Tilfælde at komme ind i hele den Konfliktsituation, de nu er i. Kan Biskoppen over Lolland-Falster nu faa en Nødlov til at klare sig med i Vaalse-Tilfældet, vil andre Biskopper, der maatte komme i en lignende Situation, naar det staar meget fast, at Vaalse-Tilfældet er et meget stærkt begrænset og helt isoleret Tilfælde, komme i samme Konfliktstilfælde, Samvittighedskvalerne vil komme igen, og derfor maa vi meget hellere give en almindelig Regel. Og her er den praktiske Forskel mellem de to foreliggende Forslag til en Ordning, og denne Forskel synes mig at være betydningsfuld og afgørende, idet Folketingets Forslag medfører en Løsning af Situationen, men det gør Landstingets Forslag efter min Mening ikke.

Efter hvad der foreligger, vil Vaalse Menighed ikke acceptere Landstingets Forslag, og saa faar vi ingen Løsning, men det var det, vi skulde have. Jeg synes derfor, at hvis der kun var denne akademiske, denne teoretiske Uoverensstemmelse, maatte man kunne naa til Enighed, thi den forekommer mig ikke at være stor. Men den praktiske Forskel er betydelig, saa længe Vaalse Menighed fastholder det Standpunkt, som man offentlig har hævdet, at den gør. Sagen maa nemlig ordnes. Jeg har nok set, at nogle Damer — nogle saakaldte upolitiske Damer — med Fru Marie Lassen i deres Midte har indgivet en Adresse, der findes som Tillæg til Landstingets Betænkning, og i hvilken de kræver Sagen udskudt. Fru Marie Lassen vil have Pastor Arboe Rasmussen, skriver hun i „Berlingske Tidende“ i Søndags — hun er, synes det, blevet Medarbejder ved dette Blad, i hvert Fald kirkepolitisk Medarbejder —, om jeg saa maa sige, hængende frit svævende i Luften. Lad ham blive der, hvor han er, enten det nu er i Skibsted og Lyngby, eller det er paa det kongelige Bibliotek, skriver hun; kan Grundloven vente med at træde i Kraft, kan Arboe Rasmussen ogsaa vente med at træde i Embede. Dette forekommer mig at være et umuligt Standpunkt. Det Standpunkt, som Dansk Kvinde-samfund indtager i sin Adresse, har jeg derimod intet at indvende imod, nemlig at

de store Kirke- og Skolespørgsmaal naturligt bør vente, til Grundloven er traadt i Kraft og Kvinderne har faaet politisk Indflydelse, det er et ganske naturligt Standpunkt. Men hermed er det dog ikke givet, at der ikke kan vedtages Løjlighedslove, Nødlove, om Ændringer i de bestaaende Tilstande, som Livet og Situationen gør nødvendige. Jeg erindrer om, at da den lille Løjlighedslov i Anledning af Nørresøby-Sagen var for her i Tinget for ikke længe siden, modtog vi ingen Dameadresse, og Fru Marie Lassen rørte ikke paa sig og skrev ikke i „Berlingske Tidende“ i den Anledning. Rigsdagen var enig om i Anledning af Nørresøby-Affæren at vedtage en lille Løjlighedslov, som Livet og Situationen gjorde praktisk heldig. Denne Lov rørte — det kan ikke nægtes — ved et stort Skolespørgsmaal, Skolefrihedsspørgsmaalet, men vi vedtog alligevel denne Lov uden Betænkelighed. Jeg vil slet ikke tale om andre Spørgsmaal; der kunde nævnes en Række. Der var f. Eks. den i Virkeligheden meget dybt indgribende og betydningsfulde Kirkebestyrelseslov, som blev vedtaget i Fjor, og som bragte en yderligere Sammenblanding af det kirkelige og det borgerlige. Saa vidt jeg erindrer, var Socialdemokratiet den Gang ene eller næsten ene om at protestere mod denne Lov, ja, jeg tror, det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), i alt Fald rent akademisk, delte vore Betænkeligheder og gav det Udtryk. Men Sagen blev gennemført, skønt det, som sagt, var en meget indgribende Lov, en stærk Sammenblanding af Kommunalbestyrelse og Menighedsraad, af borgerligt og kirkeligt, og der kom ingen Dameadresse den Gang, Fru Marie Lassen lod ikke sin Røst høre.

Spørgsmaalet om Arboe Rasmussen maa løses, blandt andet fordi der er faldet Højesteretsdom i Sagen. Bisperne har ønsket en Højesteretsdom, og vi har faaet den, og da den var faldet, var der utvivlsomt en offentlig Mening her i Landet for, at den maatte respekteres, og at Konsekvensen af den maatte blive Arboe Rasmussens Ansættelse som Sogneprest i Vaalse. Det var den almindelige Mening i saa godt som hele Pressen, ogsaa i Vestres Presse. Der faldt ogsaa Udtalelser i den Anledning. Der fremkom flere Interviews, saaledes af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) og af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen). Jeg har dette sidste Interview hos mig. Det ærede Medlem fra Assens udtalte udtrykkeligt, at han var grunduenig med Arboe Ras-